

Afgørelse truffet af: Ankestyrelsen	Afgørelsesdato: 22-10-2008	Uds. dato: 19-12-2008	Nummer: C-42-08	J.nr. 3500050-08
--	-------------------------------	--------------------------	--------------------	---------------------

Status: Gældende

Principafgørelse om: **forbrugsgode - hjælpemiddel - el-scooter**

Lov:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 112, stk. 1, § 112, stk. 2 og § 113, stk. 1

Bekendtgørelse:

Socialministeriets bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007 om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven § 1 og § 16

Resumé:

3- hjulede el-scootere skal betragtes som forbrugsgoder. Køretøjerne fremstilles og forhandles i dag bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos især den ældre eller mindre mobile del af befolkningen.

Sagsfremstilling:

En kommune bevilgede en ansøger et 3-hjulet el-køretøj som forbrugsgode. Hjælpen udgjorde 50 procent af prisen på et standard el-køretøj.

Bevillingen var betinget af, at en praktisk afprøvning af køretøjet viste, at det var forsvarligt, at ansøger kørte i almindelig trafik.

Køretøjet, der blev bevilget hjælp til, blev indkøbt som nyt og tilhørte ansøger. Ansøger skulle selv stå for udgifter til reparation, almindelig vedligeholdelse og eventuel udskiftning.

Begrundelsen for, at el-køretøjet blev bevilget som et forbrugsgode var, at el-køretøjet forhandlede bredt med henblik på sædvanligt forbrug.

Køretøjet blev endvidere bevilget som et forbrugsgode, da gangfunktionen ikke var mere nedsat end, at ansøger fortsat kunne gå 100-200 meter.

Ansøger kunne således gå i butikker med støtte fra indkøbsvognen.

Det blev videre anført, at ansøger ud over at blive kompenseret for den nedsatte gangfunktion også ville have fornøjelse af køretøjet som almindeligt transportmiddel i hverdagen, så det var muligt at køre på stranden og i naturen.

Ansøger klagede over denne afgørelse.

Ansøgers datter oplyste ved brev, at ansøger ikke var i stand til at gå til købmanden 200 meter væk og ikke kunne benytte bussen, da ansøger ikke kunne komme op i den. Ansøger klarede sig selv ved familiens hjælp, men havde i det sidste år ikke kunnet gå de 100-200 meter, der var henvist til.

Det var ved indlæggelse på sygehus året forinden konstateret, at ansøgers hjerteklapper var slidte, og at lungekapaciteten var det halve af det normale. Herudover havde ansøger slidigt og en skæv ryg.

Det sociale nævn ændrede kommunens afgørelse.

Nævnet fandt, at ansøger var berettiget til fuld støtte til det ansøgte el-køretøj.

Nævnet bemærkede, at et 3-hjulet el-køretøj efter nævnets opfattelse ikke var et forbrugsgode, men et hjælpemiddel, jf. hjælpemiddelbekendtgørelsens § 16, stk. 2. Der var ganske vist tale om et produkt, der blev

forhandlet bredt, men ikke med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed, jf. Ankestyrelsens Principafgørelse C-30-00, sag nr. 2.

Nævnet henviste til servicelovens § 112, stk.1, hvorefter kommunalbestyrelsen skulle yde støtte til hjælpemidler til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når hjælpemidlet i væsentlig grad kunne afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne, eller i væsentlig grad kunne lette den daglige tilværelse i hjemmet.

Nævnet lagde ved afgørelsen til grund, at ansøger var omfattet af personkredsen, der kunne bevilges hjælpemidler.

Nævnet fandt endvidere, at et 3-hjulet el-køretøj i væsentlig grad ville kunne afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne og medføre en væsentlig lettelse i ansøgers dagligdag.

Ved afgørelsen lagde nævnet vægt på, at gangfunktionen var nedsat til 100-200 meter.

Nævnet henviste i den forbindelse til servicelovens § 1, stk. 2, hvorefter formålet med hjælp efter loven var at fremme den enkeltes mulighed for at klare sig selv eller at lette den daglige tilværelse og forbedre livskvaliteten.

I øvrigt bemærkede nævnet, at bevilling af hjælpemidler skulle medvirke til, at ansøger fik mulighed for at føre en så normal og selvstændig tilværelse som muligt, og i størst mulig grad gøre ansøger uafhængig af andres bistand i dagligdagen, samt at et ønske fra ansøger om at kunne klare sig selvstændigt burde tilgodeses i forbindelse med sagens behandling.

Det var således nævnets vurdering, at følgerne af funktionsnedsættelsen i væsentlig grad kunne afhjælpes ved et 3-hjulet el-køretøj, ligesom et sådant i væsentlig grad ville lette den daglige tilværelse.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse.

Kommunen vurderede, at samfundsudviklingen medførte, at en 3 eller 4-hjulet el-scooter nu var et produkt, der blev forhandlet bredt med henblik på sædvanligt brug af den ældre del af befolkningen.

Hjælpevejledningen forholdt sig ikke til, at en el-scooter og en cykel med hjælpemotor i dag kunne være et alternativ til den 3-hjulede benzindrevne knallert.

Mange kommuner oplevede usikkerhed på området, og der var derfor brug for en principiel afklaring.

Der var ikke uenighed med nævnet om, at ansøger var berettiget til hjælp til anskaffelse af et el-køretøj, men klagen vedrørte alene spørgsmålet om, hvorvidt en el-scooter med manuel betjening skulle betragtes som et hjælpemiddel eller et forbrugsgode.

Kommunen havde tidligere kontaktet lokale forhandlere, der alle forhandlede 3 og 4- hjulede el-scootere, nogle også 3-hjulede benzindrevne knallerter.

Det var samstemmende blevet oplyst, at målgruppen og køberne var ældre personer, der ikke længere havde bil, men som fortsat ønskede at være motoriseret samt voksne børn, der anså deres gamle forældres bilkørsel som usikker.

Flere lokale forhandlere reklamerede i lokalaviserne om salg af el-scootere.

Også mange leverandører af hjælpemidler reklamerede om salg til private gennem husstandsdelte tryksager.

Kommunen vurderede at:

Samfundsudviklingen gjorde 3 og 4-hjuls el-scootere til et produkt, der blev forhandlet bredt, med henblik på sædvanligt forbrug hos den ældre befolkning i almindelighed.

At el-scootere i en række tilfælde kunne udgøre den compensation, som personer med nedsat funktionsevne havde behov for. En ansøgning om hjælp til anskaffelse af en el-scooter kunne derfor vurderes jf. serviceloven § 113 i sin helhed.

At el-scootere ikke kunne betragtes som almindeligt indbo.

At el-scootere kunne have en almindelig forbrugsgodeværdi for de borgere, der havde en vis rest-gangfunktion.

Kommunen var dog usikker på, hvordan sagerne skulle vurderes i forhold til forskellige aldersgrupper, idet målgruppen var den almindelige ældrebefolkning.

Nævnet fastholdt ved genvurderingen afgørelsen med den givne begrundelse.

Nævnet bemærkede, at Ankestyrelsen i sin praksisundersøgelse om bevilling af hjælpemidler og forbrugsgoder efter servicelovens § 112 og 113, havde erklæret sig enig i en afgørelse, hvorefter en el-scooter også kunne have en forbrugsgodeværdi.

Nævnet fandt imidlertid, at så længe en eventuel praksisændring ikke var meldt ud i form af en ny principafgørelse, var nævnet nødsaget til at lægge vægt på den udmeldte praksis i form af Principafgørelse C-30-00, hvorefter et el-køretøj blev anset som et hjælpemiddel og ikke et forbrugsgode.

Nævnet henviste endvidere til, at nævnet havde modtaget en ikke-offentliggjort afgørelse fra Ankestyrelsen, hvorefter et el-køretøj blev anset som et hjælpemiddel og ikke et forbrugsgode.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om et el-køretøj var et hjælpemiddel eller et forbrugsgode.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger var berettiget til en 3-hjulet el-scooter som et forbrugsgode.

Ankestyrelsen henviste i begrundelsen til servicelovens § 112, hvorefter støtte til hjælpemidler til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne kunne ydes, når hjælpemidlet i væsentlig grad kunne afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne eller i væsentlig grad kunne lette den daglige tilværelse i hjemmet samt til lovens § 113, hvorefter hjælp til køb af forbrugsgoder blev ydet til samme personkreds med 50 procent af prisen på et almindeligt standardprodukt.

Der kunne ikke ydes hjælp til forbrugsgoder, der normalt indgik i sædvanligt indbo.

Hvis et forbrugsgode udelukkende fungerede som et hjælpemiddel, betalte kommunen den fulde anskaffelsespris.

Ved forbrugsgoder skulle forstås produkter, der var fremstillet og forhandlede bredt med henblik på sædvanligt forbrug med den almindelige befolkning som målgruppe.

Ansøger var berettiget til en 3-hjulet el-scooter efter reglerne om forbrugsgoder.

Ansøger skulle således betale 50 procent af en standard 3-hjulet el-scooter.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at 3-hjulede el-scootere i dag blev fremstillet og forhandlet bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos især den ældre eller mindre mobile del af befolkningen.

Ankestyrelsen havde endvidere lagt vægt på, at produktet havde en forbrugsgodeværdi.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.